

Cos, pintura i error

Germaine Gargallo

Al París del 1900, tres pintors catalans mal·den per trobar un racó on fer de la pintura el descobriment de la vida. Són Carles Casagemas, Pablo Picasso i Ramon Pichot. A Montmartre, als límits perifèrics de la ciutat, comparteixen casa, estudi, tavernes i amants sota l'amenaça de les malalties venèries. París és plena de noies innocents que arriben a la ciutat proletària per prosperar. Són costidores, modistes, bugaderes, plantadores, que s'han de fer un sobreesou amb el comerç del cos. Reben el nom de *midinettes*, *cocottes* o *petites peules*, entre altres nominacions. Moltes acabaran a l'Hospital de Saint-Lazare, on Picasso serà tractat de blennorràgia i trobarà models a cap preu, que pintarà amb bonet sifílic. Germaine, nascuda al Turó, de pare aprenent de pintor i mare costurera, model de pintors i *midinette*, és tot cos i seducció. Per ella se suïcida Casagemas, l'impotent, poeta i pintor tocat del mal del sícle que no la pot haver físicament. Picasso i Germaine trobaran consol a la seva mort amb el sexe. Aquest iniciarà l'època blava amb els retrats de l'amic mort, i reflectirà aquest missatge a través al quadre *La vida* (1903).

Del document al relat

Cristina Masanés ha posat en solfa un relat desatès dins la biografia i la pintura de Picasso amb el llibre *Germaine Gargallo. Cos, pintura i error*, publicat a Els llibres del segle. El paper d'aquesta dona seductora, Germaine Gargallo, que estima la vida, que abandona Picasso per Ramon Pichot i s'hi casa i s'emparenta amb la nissaga dels Pichot de Cadaqués, és vist des de la perspectiva de gènere. "Seducir és posar-se al camí del joc o de l'artifici, del mirall", diu l'autora. Des d'una prosa neta, rimada, dentada i trepidant, l'escriptora dóna vida a uns documents escassos, però substanciosos, que li permeten reconstruir una actitud femenina vital, de seducció i gaudi a carvi de res, no més de la vida mateixa, enfront de la mirada masculina, àvida de complaure sexe i desig. Erotisme com a motor de la vida i de l'art. Picasso i Germaine, vestits d'arlequí i colombina al llenç *Au lapin Agile*, posen el punt final d'aquesta relació pintada a l'època blava.

Intimitats

Picasso mantingué en la intimitat aquesta relació, però algunes cartes dels darrers anys de vida de Germaine dirigides a Picasso revelen l'ajut econòmic del *Mistère* triomfador a la malalta i ja videsa amant d'altre temps, cartes de record i tendresa de jove, que es tanquen amb la mort d'una vella i sifílica Germaine. Pablo Picasso, que havia tingut el seu cos a les mans, no la va poder haver en pintura, i morí sense esgotar-la, ell que havia consumat en pintura tantes i tantes dones. ●